

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 504)

Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ στοιχίσωσι κάμποσα χρήματα. Θὰ σὰς κάμω μίαν μικρὰν σημείωσιν. Πόσα χρήματα ἔχετε ἐπάρνω σας;

— Εἴκοσι περίπου χιλιάδας φράγκων.

— Ἀὖ, αὐτὰ εἶνε ὀλίγα, ἀλλ' ἀδιάφορον, δότε τα, ἃς ἦνε καὶ τόσα, διότι ἐννοεῖτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μου ἐργάζονται προπληρωνόμενοι. Πάντοτε ζητοῦν προπληρωμὰς, καὶ τὰ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα σας μόλις θὰ καλύψουν τὰ πρῶτα ἔξοδα.

Ὁ βαρόνος ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ εἴκοσι χιλιόφραγκα γραμμάτια κατέθηκεν ἐνώπιον τοῦ Βλαιρῶ, οὗ τὰ βλέμματα ἔλαμψαν, ἔλαβε δ' οὗτος τὰ γραμμάτια ταῦτα, τὰ ἐψηλάφησε, τὰ ἠρίθμησε καὶ τὰ ἔθηκεν ἐντὸς συρταρίου τοῦ γραφείου του.

Ὁ κ. Δεσιμαίζ ἀνέμενε νὰ τῷ δώσῃ ὁ Βλαιρῶ ἀπόδειξιν, οὗτος δ' ἐννοήσας τοῦτο,

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὑπομειδιῶν, τὰ πάντα γίνονται ἐδῶ μετ' ἐμπιστοσύνης. Ἔργάζομαι ἐγὼ, οἱ δὲ ἄλλοι μὲ πληρώνουν, ἢ δὲ ὑπηρεσία, τὴν ὅποιαν λαμβάνουν, εἶνε ἢ ἀπόδειξις τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια μοῦ δίδουν. Τὰ λόγια πετοῦν, μένουν μόνον τὰ γραπτὰ πράγματα. Γράφω σπανιώτατα καὶ ποτὲ δὲν δίδω εἰς κανένα τὴν ὑπογραφήν μου· τίποτε δυνάμενον νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἐμὲ ἢ τοὺς πελάτας μου ἐξέρχεται τοῦ γραφείου μου.

— Πολὺ καλὰ, ἐννοῶ, κ. Βλαιρῶ· ἴτω περιττόν νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

— Συνάπιτομεν σχέσεις καὶ εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζετε ἀπὸ τώρα πῶς ἐνεργῶ.

— Λοιπὸν θὰ ἐνεργήσετε;

— Ἄνυπερθέτως· εὐθὺς ὡς προειδοποιήσω τοὺς ἄνθρωπους, τῶν ὁποίων ἔχω ἀνάγκην, καὶ τοῖς δώσω τὰς ὁδηγίας μου. Ὅταν ἀναλάβω μίαν ὑπόθεσιν, ὅσον δύσκολος καὶ ἂν ἦνε, δὲν ἀγαπῶ νὰ διαιωνίζεται· ὅταν ἦνε εἰς χεῖράς μου, πρέπει νὰ διεξαχθῇ ταχέως. Ἐνῶ ὠμίλουν μαζύ σας, ἐσχέδιαζον τὸ σχέδιόν μου καὶ τὸ ἔχω ἤδη ἑτοιμον.

Καὶ ἔτυψε διὰ τῶν δακτύλων τὸ ἐρὺ μὲτωπόν του.

Ὁ κ. Δεσιμαίζ τὸν παρετήρει μετὰ τινος θαυμασμοῦ.

— Λοιπὸν γνωρίζετε τώρα ποῦ θὰ ὀδηγήσετε τὴν νύμφην μου;

— Καί· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀξία. Ἔχω πρόχειρον τὸ μέρος, θαυμασίως καὶ ὡς ἐξεπίτηδες ἐκλεχθέν. Τοῦ μέρους τούτου ἐγίνε ἄλλοτε ἀνάλογος σχεδὸν χρήσις· εἶνε παλαιὸς καὶ ἐτοιμόρροπος πύργος, ἐγκαταλελειμένος ἀπὸ πολλοῦ, κείμενος εἰς μίαν γωνίαν τῆς Γαλλίας, ἐν μέσῳ ἀγρίων ὄρεων, τὸν ὅποιον ἐμίσθωσα πρὸ τινων μνηνῶν. Τὸν ἔχω διὰ τρία ἔτη καὶ θ' ἀνανεώσω τὸ ἐνοικίον ἐν ἀνάγκῃ. Τὸν ἐνοικίασεν εἰς ἄγνωστος, καθόσον ἐγὼ, κ. βαρόνε, παρουσιάζομαι σπανίως, καὶ ὅταν δώσω ποτὲ τὸ ὄ-

νομά μου, σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖται τοῦτο ἐξ ἅπαντος· ἀλλὰ τότε δὲν εἶμαι πλέον ὁ Βλαιρῶ, τὸν ὅποιον γνωρίζεις. Μεταμορφοῦμαι καὶ γίνομαι οἷος θέλω, ἀνανεοῦμαι ἢ γηράσκω κατὰ θέλησιν. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας θὰ με ἴδῃτε εἰς Πόρ-Μαρλύ· θὰ γίνω φρενολόγος ἰατρός. Ἔχω ἄστυνομίαν εἰς τὰς διαταγὰς μου καὶ ὑπηρετίας, τῶν ὁποίων εἶμαι κύριος· τοιοῦτοτρόπως δὲ μὲ ἀποκαλοῦσι ἀκύριον· ὅταν ἐμφανίζομαι μετὰ αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς μόνον ἀναγνωρίζουν τὸν Βλαιρῶ καὶ οὗτοι εἶνε οἱ ἀρχηγοὶ μου· οἱ ἄλλοι εἶνε ἀφωσιωμένοι πρὸς ἐμὲ ὡς ὁ κύων πρὸς τὸν ἀναθρέψαντα καὶ συντηροῦντα αὐτόν· καὶ εἰς τὴν λαϊμητόμον ἂν τεθῇ ἡ κεφαλὴ των, δὲν θὰ με ἐπρόδιδον.

— Ὡ! εἴσθε τρομερὸς ἄνθρωπος, κ. Βλαιρῶ, καὶ μὲ κάμνετε νὰ ριγῶ. Αἰσθάνομαι τὴν δύναμίν σας καὶ ἐννοῶ διὰ τί τὰ πάντα σὰς εἶνε δυνατὰ. Πρέπει νὰ κλίνω τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῆς παντοδυναμίας σας.

— Ἡ δύναμίς μου εἶνε τὸ κεφάλι μου, ἀπήντησεν ὑπεροπτικῶς ὁ Βλαιρῶ, καὶ μετ' ὀφθαλμῶν λαμπόντων ἐξ ὑπερφανεῖας.

ΔΓ'

ΤΟ ΕΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

— Τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! διελογίζετο ὁ βαρόνος. Καὶ ἐθεώρει αὐτόν μὲ ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα ἠνεωγμένον, μετ' ἐκστάσεως, ἐκτεθαμβημένος οἶονεῖ ὑπὸ πολλοῦ φωτός.

Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος παχὺς ἄνθρωπος, ὁ φαλακρὸς καὶ δυσειδίης, ἐγκεκορδυλημένος ἐντὸς νυκτερινῆς ρυπαρᾶς ἐσθήτος, εἶχε τὴν κεφαλὴν γίγαντος.

Ὡ, τι τῷ ἐνέπνευ ὁ Βλαιρῶ, ἦν εἶδος τι θαυμασμοῦ μεμιγμένου μετ' ἐκφράσεως τρόμου.

Ὁ Βλαιρῶ ἐξήταξε τὸν νέον πελάτην μετ' ὕψους σκαπτικοῦ· εὐχαριστεῖτο ὀλίγον διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον παρήγαγε.

— Διατί ἀλλάζετε μορφήν κύριε! εἶπε, κρύπτων τὴν εἰρωνίαν του· διατί μὲ παρατηρεῖτε τοιοῦτοτρόπως;

— Σὰς θαυμάζω, κ. Βλαιρῶ· δραστήριος, ἰσχυρὸς κατὰ τὴν θέλησιν, εἴσθε μεγαλοπρεπής!

— Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας κ. βαρόνε.

— Μοὶ ἔχετε ἤδη εἶπει ὅτι τὰ πάντα συνεδύσατε, τὰ πάντα ἀπεφασίσατε.

— Μάλιστα, ἐκτὸς ἐὰν ἀπρόοπτόν τι μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλλω τι ἐκ τοῦ σχεδίου μου.

— Τὸ σχέδιον τοῦτο δύνασθε νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε;

— Ἄνωφελές· θὰ ἴδῃτε αὐτὸ ἐκτελούμενον, διότι θὰ γίνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας. . . Ἀφοῦ ἄπαξ ἡ νύμφη σας τοποθετηθῇ ἐν ἀσφαλῇ τόπῳ, δὲν θὰ ἀνησυχήτε πλέον δι' αὐτήν, ἥτις θὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκείνους, εἰς οὓς ἤθελον ἐμπιστευθῆ αὐτήν. Γνωρίζω ἐγὼ καλῶς τὰ πράγματα. Ὅστις πληρόνι καλὰ, καλλίτερον ἐξυπηρετεῖται. Θὰ σὰς εἶπω, πῶς διέταξα τὰ κατὰ τὴν ζωὴν τῆς τρελλῆς· δὲν θὰ στερηθῇ τίποτε, θὰ ἔχῃ τὰς περιποιήσεις της καὶ πρὸ πάντων θὰ προφυλάττεται καλῶς. Θὰ σὰς βλέπω ἐνίοτε καὶ θὰ σὰς πληροφορῶ περὶ τῆς καταστάσεως της· ἄλλως τίποτε δὲν θὰ γίνῃ βραδύτερον χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν σας.

— Πρὸς τὸ παρὸν τί μέλλω νὰ πράξω;

— Μικρὰ πράγματα. Μετ' ὀλίγον μέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν· θὰ ἐπιστρέψῃτε ἀμέσως εἰς Πόρ-Μαρλύ, ὁπόθεν σὰς ἀπαγορεύω νὰ ἐξέλθῃτε, καταλαμβάνετε; Δὲν πρέπει πλέον ν' ἀπομακρύνῃσθε τῆς νύμφης σας. Σεῖς θὰ ἐπαγρυ-

πνήτε ἐπ' αὐτῆς. Οὐδεὶς πρέπει νὰ τὴν βλέπη. Πόσοι ὑπηρέται ὑπάρχουσι ;

— Τέσσαρες.

— Ἐδώκατε τὸν λογαριασμὸν των ;

— Ὅχι ἀκόμη ἀλλ' ἀνχμένουσι ν' ἀπολυθῶσι.

— Τοῦθ' ὅπερ θὰ πράξητε ἀπὸ σήμερον δίδοντες εἰς ἑκαστὸν ἐξ αὐτῶν τὴν προσηκουσαν δωρεάν ἀντὶ ἀποζημιώσεως.

— Πρέπει ἀμέσως ν' ἀπολυθῶσιν ;

Ὁ Βλαιρὼ ἔμενε σιωπηλὸς· ἐσκέπτετο.

— Κύριε βαρόνε, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν, σκέπτομαι τι· οἱ ὑπηρεταὶ τῆς νύμφης σας δὲν παρέστησαν εἰς τὸν γάμον της ;

— Τοῦτο θὰ τοὺς ἦτο δύσκολον, ἀπάντησεν ὁ Δεσιμαίτζ ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Εἶτε ὁ μὲν, εἶτε ὁ δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἰδὼν ἐπὶ παραδείγματι τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου ὅτι ἡ νύμφη σας . . . πῶς ὠνομάζετο ὅτε ὁ ἀδελφός σας τὴν ἐγνώρισε ;

— Λουκία Γλανδάς.

— Θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ Λουκία Γλανδάς νομίμως νυμφευθεῖσα, εἶναι μαρκησία Σαμαράνδ ;

— Οὐχὶ βεβαίως. Ὁ φίλος μου ἠμέλησε νὰ φέρῃ ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου του· ἐγὼ αὐτὸς μόνον ἔχω ἠθικὰς ἐνδείξεις τοῦ γάμου.

— Πολὺ καλὰ. Λοιπὸν, κύριε βαρόνε, διατί νὰ μὴν εἶπτε εἰς τοὺς ὑπηρετάς—καὶ τοῦτο διὰ τρόπον, ὥστε νὰ καταπέσιγτε αὐτούς, ὅτι αὐτῆ, ἦν ἐκάλεσαν καὶ ἐκάλουν μαρκησίαν, δὲν εἶναι διόλου μαρκησία, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς ἡ ἑταίρα τοῦ ἀδελφοῦ σας ; Μανιωδῶς ἀγαπήσασα τὸν μαρκησίον ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, ὅπως παρακολουθήσῃ αὐτὸν μέχρι Παρισίων.

— Βεβαίως δύναμαι νὰ εἶπω, ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν ;

— Θὰ ἴδῃτε. Θὰ εἶπτε ἀκόμη εἰς αὐτούς ὅτι ἡ Λουκία Γλανδάς ἔχει συγγενεὶς ἐν Ἀγγλίᾳ, θεῖον τινα εἰς τὸν ὁποῖον ἐγράψατε πληροφοροῦτες αὐτὸν περὶ τῆς θλιβεραῆς καταστάσεως, εἰς ἣν διατελεῖ ἡ ἀνεψιά του. Φυσικῶς, μὴ οὔσα μαρκησία Σαμαράνδ καὶ ἐπομένως νύμφη σας, ἡ Λουκία Γλανδάς ἀνήκει εἰς τοὺς συγγενεὶς της· σεῖς δὲ οὐδὲν ἔχοντες ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα οὐδεμίαν δύνασθε νὰ λάβητε ἀπόφασιν περὶ αὐτῆς.

Ἐγράψατε εἰς τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ θεῖον εὐθὺς ὡς ἐμάθετε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν αὐτῷ ὅτι ἡ ἀνεψιά του προσεβλήθη αἴφνης ὑπὸ φρενοβλαθείας. Περιμένετε τὴν ἀπάντησιν ἧτις δὲν θὰ βραδύνη νὰ φθάσῃ.

— Καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Λάθος, κύριε, θὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὄχι αὔριον, ἀλλὰ μεθαύριον πρωί. Καὶ θὰ συμβῇ παρὰ τοῖς ὑπηρεταῖς μικρὰ τις σκηνὴ ἐνδιαφέρουσα, ἧτις οὐδεμίαν θ' ἀφήσῃ αὐτοῖς ἀμφισβολίαν ἐπὶ παντὸς ὅ,τι ἠθέλατε εἶπει εἰς αὐτούς.

Ἴδού λοιπὸν πῶς ὀφείλετε νὰ ὀμιλήσητε εἰς τοὺς ὑπηρετάς σας, κανονίζοντες τοὺς λογαριασμούς των. Θὰ παρακαλέσητε αὐτούς ἐν τούτοις νὰ εὐχεσθηθῶσι νὰ μείνωσι πλησίον ὡμῶν ἐπὶ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας. Μ' ἐννοήσατε, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐνόητον. Ἀλλ' ὁ σκοπός· κ. Βλαιρὼ, ὁ σκοπός ;

— Ἴδού· οἱ ὑπηρεταὶ εἶνε ὅλοι οἱ αὐτοὶ· κακολόγοι,

φλύαροι· μόλις τοὺς εἶπτε λόγον τινὰ καὶ πηγαίνουν ἀμέσως νὰ ἐπαναλάβουν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους γνωρίζουν, ἰδίως εἰς τοὺς προμηθευτάς· οὗτοι θὰ σπεύσουν νὰ εἶπουν αὐτὸν εἰς τοὺς γείτονας, τοὺς φίλους των· τὰ γραδίδια θὰ ἐνθουσιασθῶν· εἶνε πολὺ εὐάρεστον νὰ διασκεδάξῃ τις πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων, εἶνε πολὺ εὐχάριστον τὸ νὰ δύναται τις νὰ κινή ἐλευθέρως τὴν γλῶσσάν του, νὰ ἔχη νὰ ἐκμεταλλεῦται μικρὸν τι σκάνδαλον ! Συντόμως, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ὅλοι θὰ μάθωσιν ἐν Πόρ-Μαρλύ ὅτι ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον μαρκησίαν, ἦτο μία παλλακίς, ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι ὑπάρχουσι. Οὕτω πως κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφέρεται πλέον περὶ τῆς νύμφης σας καὶ μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν της ἐκ Πόρ-Μαρλύ καὶ ἐξαφανισίαν της, κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐνθυμῆται πλέον.

Ἀφ' ἐτέρου οἱ ὑπηρεταὶ θὰ λένε πανταγοῦ ὅπου καὶ ἀν εὐρεθῶσιν, ἐὰν γίνῃ λόγος περὶ τῆς ἀρχαίας κυρίας των, ὅτι δὲν ἦτο ἐγγαμὸς. Δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν νὰ μάθωμεν τί ἐγίνε μία νόμιμος σύζυγος, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη τὸν τίτλον μαρκησίας, ἀλλὰ περὶ μιᾶς παλλακίδος καὶ διατηρουμένης μάλιστα ὑπὸ μαρκησίου, ὁ κόσμος ὁ δικός σας πολὺ ὀλίγον φροντίζει.

Τέλος, κ. βαρόνε, διὰ τοῦ μικροῦ τούτου τεχνάσματος— τῶντι δὲ τοιούτων τι εἶνε—πόσα ζητήματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀδιάκριτα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κακόβουλα, ἀλλὰ πάντα δυνάμενα νὰ φέρωσιν εἰς ἀμνησίαν, ἀποφεύγετε ἐν τῷ μέλλοντι ! διότι, μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τούτου, θὰ περιέλθῃ ἄργά ἢ ὀγλίγωρα εἰς τὴν ἀκοήν τινων ἐκ τῶν γνωριζόντων σας ὅτι γυνὴ τις φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας κατόικησεν ἐν Πόρ-Μαρλύ ἐπὶ τινὰς μῖνας. Ἀλλὰ δὲν θὰ καταληφθῆτε ἐς ἀπροόπτου. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας θέλετε ἀπαντᾶ ἀνευ δισταγμοῦ, ἀπαράχως, ἀνευ ἀμνησίας, μετ' ἀδιαφορίας : Τῷ ὄντι ὁ ἀδελφός μου εἶχε φέρει ἐν Γαλλίᾳ νεάνιδα ὠραιότατην, ἐγκαταλιποῦσαν τὰς Ἰνδίας, τὴν οἰκογένειάν της διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ μαρκησίας μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γνωσθῇ ὅτι εἶχε ἑταίραν, ἐγκατέστησεν αὐτὴν ἐν Πόρ-Μαρλύ ἐντὸς θελκτικῆς οἰκίας, ἀληθοῦς φωλαῆς ἐρωμένων. . . Οἱ χωρικοὶ τὴν ὠνομάζον κυρίαν μαρκησίαν. Ἐκεῖ αὕτη ἔζησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἔπειτα ἐγίνε τρελλή. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Τὴν δυστυχῆ παράφρονα γυναῖκα ἐζήτησε καὶ παρέλαθεν ἡ οἰκογένειά της ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔκτοτε δὲ δὲν ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς, ἀγνοῶ τί ἀπέγεινε.» Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα, κ. βαρόνε ;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐννοῶ. Ἄ ! ἐξ ἀποφάσεως εἰσθε Θαυμάσιος ! Τὰ πάντα βλέπετε, περὶ πάντων σκέπτεσθε.

— Βεβαίως. Οὐδεμίαν ποτὲ ἐπιχειρῶ τολμηρὰν ἐπιχείρησιν χωρὶς νὰ λάβω τὰς ἐλαχίστας προφυλάξεις.

Οἱ δύο φαῦλοι, οἵτινες τοσοῦτον καλῶς συνεννοοῦντο συνδιελέχθησαν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, τοῦ Βλαιρὼ συμπληρώσαντος τὰς ὀδηγίας του, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπον ὅπερ ἔμελλεν ὁ βαρόνος νὰ διαδραματίσῃ ἐν Πόρ-Μαρλύ, νὰ ἐπιτύχῃ πληρέστατα.

Τέλος ὁ κ. Δεσιμαίτζ ἠγέρθη, ὁ δὲ Βλαιρὼ ὠδήγησεν αὐτὸν μετὰ τῆς θύρας του, παρὰ τὴν συνθήειάν του, ἀπεχωρίσθησαν δὲ, τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου εἰπόντος τὴν λέξιν :

— Μετ' ὀλίγον.

Ὁ Βλαιρὼ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, διαστρέφων τὸ στόμα, ἔχων ἐν τῷ βλέμματι οἶόν τινα ἀνάβλυσιν σπινηθῶν.